

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-11 נ' [REDACTED]

בפני כב' השופט שמואל בר יוסף

תובע [REDACTED], ת.ז. [REDACTED]
ע"י ב"כ עוה"ד יהונתן קניר ושי גבאי

נגד

נתבעת [REDACTED], ת.ז. [REDACTED]
ע"י ב"כ עוה"ד יגאל זנדר

פסק דין

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20

1. האם הייתה כוונת שיתוף ספציפי בדירה שאיננה נכס בר איזון?

העובדות הצריכות לעניין

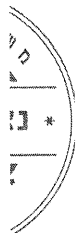
2. אין חולק על העובדות הבאות:

2.1. הצדדים נישאו בשנת 1988, ובשנת [REDACTED] נולד בנם. בשנת 2012 פרץ משבר ביחסי הצדדים, והם נפרדו בשנת 2013 (להלן: הפירוד).

2.2. כשנתיים לפני נישואי הצדדים רכשו הורי הנתבעת בתמורה לסך של 100,412 ₪ (סעיף 14 לכתב התביעה, סעיף 43 לכתב ההגנה, נספח ט' לסיכומי התובע) דירה, המצויה ברח' [REDACTED] (גו' [REDACTED] חלקה [REDACTED]), להלן: הדירה). הדירה נרשמה על שם הנתבעת בלבד. המשפחה התגוררה כל הנישואין ועד מועד הפירוד בדירה, ולא נרכשה דירה אחרת.

2.3. הנתבעת נטלה ביום 24.12.1985 הלוואה מובטחת במשכנתא בסך של 11,000 ₪ (נספחים ח'-ט' לסיכומי התובע, להלן: המשכנתא נפרעה במשך עשרים שנים (240 תשלומים חודשיים, כאמור בהסכם ההלוואה, נספח י' לסיכומי התובע). משכך, רוב המשכנתא הוחזר במהלך נישואי הצדדים.

2.4. החזרי המשכנתא שולמו מחשבונם משותף של הצדדים, חשבון מס' [REDACTED] (להלן: החשבון המשותף), כעולה מתדפיסי החשבון המשותף (נספח ז' לתצהיר עדותו הראשית של התובע, להלן: תצהיר התובע).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 52545-11-18 נ' [REDACTED]

- 2.5. התובע ואחיו קיבלו במתנה מאמם מחצית מהזכויות בדירה ברח' [REDACTED] תל אביב (להלן: דירת [REDACTED]). את מחצית הזכויות הנותרת ירשו התובע ואחיו מאביהם המנוח. התובע רכש את זכויות אחיו בדירת [REDACTED] באמצעות הלוואה מובטחת במשכנתא על אותה דירה, (להלן: המשכנתא [REDACTED]).
- 2.6. החזרי המשכנתא [REDACTED] בוצעו מהחשבון המשותף. לטענת התובע, שלא נסתרה, גם שכר הדירה שהתקבל מדירת [REDACTED] הופקד לחשבון המשותף.
- 2.7. ביום 7.1.2002 נמכרה דירת [REDACTED] בתמורה לסך של \$165,000 (להלן: תמורת [REDACTED]). נספח טו' לסיכומי התובע. תמורת [REDACTED] הופקדה בחשבון התובע מסי [REDACTED] (להלן: החשבון העסקי). חלק נכבד מתמורת [REDACTED], לאחר סילוק המשכנתא ב [REDACTED], הועבר מהחשבון העסקי לחשבון בשוויץ, שהתנהל על שם התובע (להלן: החשבון השוויצ'י). מהחשבון בשוויץ הועברו הכספים לחשבון בארץ על שם התובע, שאינו החשבון העסקי (מסי [REDACTED]), (להלן: חשבון התובע). מחשבון התובע הועברו סכומי כסף משמעותיים לחשבון העסקי.
- 2.8. בשנת 2008 בוצע בדירה שיפוץ (להלן: השיפוץ), שהצדדים חלוקים באשר להיקפו ואופן מימונו.
- 2.9. ביום 19.6.2012 חתמו הצדדים על הסכם לפיו התובע לווח 90,000 ₪ מהנתבעת (נ/1, להלן: הסכם ההלוואה). ביום 26.12.2013 חתם התובע על מסמך בו הוא מצהיר ששיפוץ, שבוצע בדירה בסוף שנת 2013 (להלן: השיפוץ השני), בוצע מכספי הנתבעת, שקיבלה מהוריה לפני החתונה. עוד נכתב באותו מסמך, שהנתבעת השיבה לתובע סך של 10,000 ₪ עבור מזגן ופרקט (נ/2, להלן: מסמך ההצהרה).
- 2.10. ביום 14.11.2018 שיגר ב"כ הנתבעת לב"כ התובע מכתב "התראה לפני נקיטת הליכים" (להלן: מכתב הדרישה). במכתב זה טענה הנתבעת, בין השאר, שמחצית תמורת [REDACTED] שייכת לה.
- טענות הצדדים**
3. טענות התובע, בתמצית, הן כלהלן:
- 3.1. הדירה הינה דירת המגורים היחידה של הצדדים ובנם משך 25 שנים.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-11 נ' [REDACTED]

- 1 3.2. במהלך אותן שנים ניהלו הצדדים זוגיות תקינה, כאשר התובע היה המפרנס העיקרי.
2 הצדדים נהגו שיתוף בכל המובנים, ואפילו תשלומי המע"מ בגין הכנסות שכר דירה שקיבלה
3 הנתבעת שולמו מהחשבון העסקי.
- 4 3.3. נסיבות המקרה מצביעות בבירור על כוונת שיתוף ספציפית לגבי הדירה. בכלל זה שולמה
5 המשכנתא משך כ- 19 שנים מהחשבון המשותף. בכלל זה הועברה תמורת [REDACTED]
6 לחשבון המשותף, הגם שמדובר בנכס, שחלקו ניתן במתנה וחלקו התקבל בירושה. בכלל זה
7 שופצה הדירה מאמצעים משותפים. לאור כוונת השיתוף, התובע היה פעיל בקידום הליך
8 תמ"א 38 לבניין בו מצויה הדירה. יתירה מזו, הצדדים התכוונו למכור את הדירה ולרכוש
9 דירה מרווחת יותר תחתיה.
- 10 4. טענות הנתבעת, בתמצית, הן כלהלן:
- 11 4.1. הצדדים נפרדו בשנת 2013 ואילו התביעה הוגשה בסוף 2018. לפיכך, לוקה התביעה בשיהוי.
12 השיהוי הסב לנתבעת נזק ראייתי כבד, לרבות בגין היעדר אפשרות להעיד את הוריה.
- 13 4.2. בין הצדדים התקיימה הפרדה רכושית, ולבד מניהולו של החשבון המשותף לצרכי הבית
14 בלבד, הצדדים לא היו שותפים במאומה. כפועל יוצא, אף חתמו הצדדים על הסכם ההלוואה
15 ומסמך ההצהרה. יתירה מזו, התובע לא שמר לנתבעת אמונים, עובדה המחזקת את
16 המסקנה בדבר היעדר שיתוף.
- 17 4.3. מעולם לא הייתה כוונת שיתוף לגבי הדירה, שנרכשה במלואה על ידי הורי הנתבעת לפני
18 נישואי הצדדים. בשים לב לעובדה זו, הדירה איננה בת איזון, ולא בכדי כל החיובים בגין
19 הוצאות אחזקת הדירה הינם על שם הנתבעת.
- 20 4.4. הנתבעת לקחה משכנתא לשם רכישת חלונות ויטרינה חדשים, ולא לשם רכישת הדירה.
21 לפיכך "לכל היותר התובע זכאי לחלק היחסי בוטרינה..." (לשון סעיף 9 לסיכומי הנתבעת).
- 22 4.5. התובע שמר על הפרדה רכושית גם בנוגע לדירת [REDACTED]. לראיה, לאחר רכישת זכויות
23 אחי התובע בדירת [REDACTED], הזכויות נרשמו על שם התובע בלבד. יתירה מזו, התובע
24 מכר את דירת [REDACTED] מבלי להיוועץ בנתבעת וללא ידיעתה, והפקיד את התמורה
25 בחשבונות שהתנהלו על שמו בלבד, שלתובעת לא הייתה גישה אליהם (בתחילה בחשבון
26 העסקי, אחר כך בחשבון בשוויץ, ולבסוף בחשבון התובע).
- 27 4.6. רק חלק קטן מתמורת [REDACTED] הופקד לחשבון המשותף, ואף זאת בחלוף כשלוש שנים
28 ממועד המכירה. יש לדחות את טענת התובע, לפיה העביר סכומים גבוהים יותר, הן משום
29 שהדברים לא הוכחו, והן משום שהטיעון בנוגע לתנועות הכספיות מהווה הרחבת חזית.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-11 נ' [REDACTED]

- 1 מכל מקום, בשים לב לכספים שהוצאו מהחשבון המשותף, הלכה למעשה העביר התובע
2 מתמורת [REDACTED] לחשבון המשותף סך של 31,457 ₪ בלבד.
- 3 4.7. הטענה לפיה הצדדים התכוונו למכור את הדירה לשם רכישת דירה גדולה יותר מהווה
4 הרחבת חזית. מכל מקום הדברים לא הוכחו.
- 5 4.8. השיפוץ בוצע מאמצעי הורי הנתבעת. התובע לא היה קשור לשיפוץ, ולא הוכיח תרומה
6 למימונו.
- 7 4.9. מעורבות התובע בנושא התמ"א הייתה מינורית וכללה מספר פגישות עם שכנים ותו לא.

דיון והכרעה

הדין

- 11 5. משעה שאין חולק, שהדירה איננה נכס בר איזון, על התובע נטל השכנוע להוכיח כוונת שיתוף (עא
12 4306/12 פלונית נ' בנק לאומי לישראל (2018), סעיף 15 לפסק הדין). הלכה פסוקה היא, כי "סעיף
13 5 (א) לחוק יחסי ממון איננו מונע יצירת שיתוף בנכס ספציפי מכוח הדין הכללי" (בע"מ 1398/11
14 אלמונית נ' אלמוני (2012)). עם זאת, אין בחיי הנישואין, כשלעצמם, ואפילו הם ממושכים, כדי
15 להרים את נטל השכנוע. נטל השכנוע יורם אם יוכח קיומו של "דבר מה נוסף" שיעיד על כוונת
16 השיתוף בנכס הספציפי, הגם שניתן להקל בנטל הראייתי כאשר בדירת מגורים עסקין (שם, סעיף
17 17 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר, סעיף 2 לפסק דינו של כב' השופט עמית, בג"ץ 2899/17 פלוני
18 נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים (2017), בג"ץ 4602/13 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי
19 בחיפה (2018), סעיף 6 לפסק דינו של כב' השופט מינץ).
- 20 6. שיתוף ספציפי הינו תולדה של הסכם, שנכרת מכוח התנהגות הצדדים, לפיו הנכס משותף (שיתוף
21 בנכס ספציפי ייבחן בהתאם לאומד דעתם של בני הזוג, בהתאם להסכמתם (המפורשת או המשתמעת
22 – ע"א 7750/10 בן גיאת נ' הכשרת ביטוח בע"מ (2011), ככל שטוען העותר בכל זאת לקיומו של
23 שיתוף בדירה, הרי שהיה עליו להביא ראיות מספקות המלמדות על גמירות דעת של הצדדים
24 לשיתוף האמור – בג"ץ 2889/17). התשובה לשאלה האם נכרת הסכם כאמור, כמו גם באשר לתוכנו,
25 מושפעת מעקרון תום הלב כנורמה חוזית מכוננת ומשלימה (בע"מ 1398/11 סעיף 14 לפסק דינו
26 של כב' השופט דנציגר, רע"א 8256/99 פלונית נ' פלוני, פ"ד נח(2) 213, 232, דנ"א 1558/94 נפיסי
27 נ. נפיסי, פ"ד נ(3) 573, 602, עא 4628/93 מדינת ישראל נ' אפרופים שיכון ויזום (1991) בע"מ,
28 פ"ד מט(2) 265, 328).

29

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545 א נ' [REDACTED]

7. בבע"מ 1398/11 נתן כב' השופט עמית סימנים בהסכם לשיתוף ספציפי. אחד הסימנים הינו
השקעה כספית משותפת בנכס, סממן שהוכר בפסיקה כראיה מובהקת לכוונת שיתוף (ככלל,
השקעה של בן הזוג הלא רשום בנכס תיחשב כ"דבר מה נוסף" המעיד על כוונת שיתוף בנכס, מקום
בו מדובר "בהשקעה כספית רצינית שאינה בטלה בשישים - בגץ 2889/17). פרמטרים נוספים
העשויים לבסס שיתוף ספציפי, הם פירעון משכנתא על הדירה מושא התביעה, חיי נישואין
ממושכים, שיתוף כלכלי במישורים אחרים, והיעדר נכס משמעותי אחר (בע"מ 1398/11).

שיהוי ונזק ראייתי

8. בדין מלינה התובעת על שיהוי של כחמש שנים בהגשת התביעה. שיהוי זה נושא עמו פוטנציאל
לנזק ראייתי, שעה שבין לבין הלכו הורי הנתבעת לבית עולמם. נזק זה יש לזקוף לחובת התובע
(עא 3546/10 אליהו מישאלי נ' אולגה קליין (2012)). בסעיף 28 לתצהיר עדותה הראשית של
הנתבעת (להלן: תצהיר הנתבעת) נטען, שפטירת הורי הנתבעת מונעת ממנה להביאם לעדות
בשני נושאים: האחד, להוכחת טענתה שהוריה שילמו את מלוא סכום רכישת הדירה. האחר,
שהורי הנתבעת תמכו בה. מבחינה עקרונית מקובלת עליי טענת הנתבעת על שני ראשיות. ואולם,
לא דין אחד לנזק הראייתי בשני הנושאים. אשר למימון רכישת הדירה על ידי הורי הנתבעת,
משעה שמדובר באירוע שארע לפני למעלה משלושה עשורים, ובאשר הוכחת המימון תלויה
לחלוטין בהורי הנתבעת המנוחים - ראוי לזקוף את הנזק הראייתי במלואו לחובת התובע. אשר
לתמיכה השוטפת, משעה שהנתבעת קיבלה את התמיכה ולא מדובר באירוע חד פעמי (לפי הנטען),
יכולה הנתבעת להוכיח את הנטען בהיותה הצד המקבל. לפיכך, יש בנזק הראייתי בנושא זה להקל
על נטל הראיה להוכחת התמיכה הנתענת, אך אין בו, כשלעצמו, משום הוכחה ממש.

המשכנתא

9. אין חולק שהמשכנתא, שנלקחה לעשרים שנים, נפרעה במשך כ- 18 שנים מהחשבון המשותף. אף
אין חולק, שבערכי קרן (11,000 ₪) היוותה המשכנתא 11% (בקירוב) מהסכום בו נרכשה הדירה
(100,412 ₪). בלשון אחרת, מבחינה רעיונית התובע פרע סכום שווה ערך ל- 5% משווי הדירה.
השקעה כגון דא היא משמעותית ולבטח שאיננה בטלה בשישים. ממילא היא עולה כדי ראיה
משמעותית לשיתוף בדירה. הדברים קל וחומר שעה שעסקינן בדירת מגורי הצדדים משך 25
שנים. אכן, כפי שנקבע לא אחת, דירת המגורים היא נכס משפחתי מובהק, לעתים הנכס המשמעותי
ביותר של בני-הזוג ולעתים אף היחיד. מטעם זה, לשיטתי, יש טעם להקל על בן-הזוג הטוען לבעלות
משותפת בדירת המגורים כאשר זו רשומה רק על שם אחד מהם (רע"א 8672/00 שהלה אבו רומי נ'
ח'אלד אבו רומי, נו(6) 175, 183).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545 נ' [REDACTED]

- 1 על דברים אלה, שנפסקו לפני כשני עשורים, חזר בית המשפט העליון פעם אחר פעם, לאמור: דירת
 2 המגורים נתפסת ובצדק כנכס עיקרי בחיי אדם ובחיי משפחה. כקן וקורת גג, כמשלים את המזון,
 3 המשקה והבגד. בהתאם לכך, התגבשה התפיסה לפיה ניתן להקל על הדרישות הראייתיות
 4 המתחייבות מן הדין הכללי ברגיל כדי להוכיח כוונת שיתוף בדירת המגורים (בעמ 9884/16 פלונית
 5 נ' פלוני (2017), וכן עא 7750/10 מרים בן גיאת נ' הכשרת היישוב ביטוח בע"מ (2011), בע"מ
 6 1398/11, ובגץ 2899/17).
- 7 10. זאת ועוד, אין חולק שהנתבעת לא עבדה במהלך נישואי הצדדים. הנתבעת טענה, ש"הצדדים
 8 התקיימו מהכנסת התובע, ואולם גם מכספים שהכניסה הנתבעת באופן שוטף מהוריה". גם אם
 9 אקבל את גרסת הנתבעת, דומה שאין חולק, שחלק נכבד מהוצאות המשפחה (כולל המשכנתא),
 10 מומן על ידי התובע מעבודתו. מסקנה זו מתבקשת גם מהאמור בסעיף 10 למכתב הדרישה, בו
 11 טענה הנתבעת, שהתובע "פירנס אותה". בנסיבות כגון דא צודק התובע בטענתו, לפיה הסתמך על
 12 התנהלותם הכספית של הצדדים כמבססת שיתוף בדירה, הנכס המשפחתי המשמעותי ביותר.
 13 הסתמכות זו מוצדקת גם מן הפן הקנייני. התובע, כיום כבן 68 שנים, הוא אדם שמרבית שנות
 14 הפרייה התעסוקתי מאחוריו. בלשון אחרת, התובע השקיע במשק הבית המשותף חלק ארי מכושר
 15 השתכרותו. מהשקעה זו נהנתה גם הנתבעת, לרבות על ידי גידול ההון "שלה" בדמות פירעון
 16 המשכנתא. לפיכך, קשה להלוס תוצאה לפיה קניינה של הנתבעת (הדירה) יישאר לה בלבד, בעוד
 17 קנייניו של התובע (כושר השתכרותו) יתכלה לטובת הצדדים (והדירה). יפים לכאן דברים שנאמרו
 18 בפשר (ת"א 63598-10-18 עו"ד שגיא שוורץ, נאמן בפשיטת רגלו של דניאל סנדובסקי נ' רייצ'ל
 19 דואק- סנדובסקי (2019), לאמור: קשה להלוס טענה בדבר קיומה של הפרדה רכושית בנסיבות
 20 שכאלה, כאשר עול הפרנסה מוטל כל כולו על בן הזוג האחד, ואילו דירת המגורים רשומה
 21 בשלמותה על שם בן הזוג האחר.
- 22 11. אשר למחלוקת בנוגע למטרה לשמה נלקחה המשכנתא (האם למימון רכישת הדירה, או למימון
 23 ויטרינה), אני מקבל את גרסת הנתבעת, משני טעמים: ראשית, הנוק הראייתי, שנגרם לנתבעת
 24 בגין השיהוי בהגשת התביעה, מהווה ראיה שלילית לחובת התובע (עא 4636/07 זוהיר מחמוד
 25 מוסטפא מרעי נ' עבד אלראזק מוחמד מוסטפא מרעי (2009)). שנית, התובע נסמך על ראיות
 26 נסיבתיות גרידא, ואין לו ידיעה כלשהי באשר לנסיבות נטילת המשכנתא.
 27 אלא, שלקביעה עובדתית זו אין נפקא מינה של ממש, מכמה טעמים: ראשית, התובעת מבהירה,
 28 שסכום המשכנתא (כאמור כ- 11% מהסכום בו נרכשה הדירה) נובע מגודל ההשקעה. כמבואר
 29 בסעיף 5 לסיכומי הנתבעת, מדובר בויתרינה בגודל כולל של למעלה מ- 13 מ', אותה כינתה
 30 הנתבעת עצמה "ויטרינה ענקית בסלון" (עמ' 22 שו' 30). לפיכך, מדובר בהשקעה משמעותית
 31 בדירה, שמסתמא הייתה חלק מהותי בחידוש פניה לעת הרכישה. שנית, משעה שנלקחה הלוואה
 32 מובטחת במשכנתא על הדירה, המשמעות הכלכלית היא, שיש להפחית את סכום המשכנתא
 33 משווי הדירה. ממילא, מבחינה כלכלית, אין נפקא מינה אם המשכנתא נלקחה לשם רכישת
 34 הדירה, או למטרה אחרת.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-11 נ' [REDACTED]

1 כך או כך, פירעון המשכנתא מגדיל את ערך הדירה נטו, ומבחינה זו מהווה השקעה ישירה בה.
2 **שלישית**, וזה העיקר - ההלכה הפסוקה ראתה בהשקעה כספית בדירה סממן מובהק לשיתוף, גם
3 כאשר הדירה נרכשה כל כולה על ידי אחד מבני הזוג. כמפורט לעיל, הפסיקה דנה בהשקעות
4 כספיות בנכס מצידו של בן הזוג הטוען לשיתוף (כבי' השופט דנציגר בבע"מ 1398/11) ולא
5 בהשקעה ברכישה. יתירה מזו, כבי' השופט עמית מציין באותה פרשה, שכאשר ניטלה הלוואה
6 בגינה נרשם משכון/משכנתא על הדירה, ואשר שולמה לאורך השנים על ידי בני הזוג במשותף,
7 יש בכך סממן נוסף לכוונת שיתוף. ודוק, לא מדובר במשכנתא לרכישת הנכס, ואף לא
8 במשכנתא שנלקחה במהלך החיים המשותפים. השבת הלוואה הרובצת על הנכס מושא
9 התביעה, היא היא סממן השיתוף.

10 דירת [REDACTED]

11 12. כאמור לעיל, אין חולק, שמחצית הזכויות בדירת [REDACTED] הן תולדה של ירושה ומתנה. את
12 המחצית הנותרת רכש התובע מאחיו באמצעות משכנתא, שנפרעה מתמורת [REDACTED] כחמש
13 שנים לאחר מכן. להסרת ספק, הנתבעת איננה טוענת, שהושקעו משאבים משותפים בדירת [REDACTED]
14 [REDACTED]

15 13. התובע טען בתצהירו (סעיף 31), לאמור: **"תמורת מכר הדירה ברח' [REDACTED] הוכנסה אל**
16 **תוך המערכת המשפטית המשותפת, כשהכספים מועברים בין החשבונות ללא הבחנה...**"
17 לתצהיר התובע צורפו תדפיסים של שלושה חשבונות בנק: החשבון המשותף, החשבון העסקי,
18 וחשבון התובע.

19 14. הנתבעת טוענת, שאין לאפשר לתובע להניח הסברים באשר לתדפיסי חשבונות הבנק, מאחר שהוא
20 לא טרח לפרטם בתצהיר עדותו הראשית. הנתבעת טוענת, שהתנהלות התובע מנעה ממנה לחקור
21 אותו אודות התנועות הכספיות הנטענות, ולכן יש בכך משום הרחבת חזית. אין בידי לקבל את
22 הטענה. אכן, התובע צרף מאות עמודי תדפיסי חשבונות בנק מבלי להיכנס לפירוט התנועות
23 הכספיות הרלוונטיות. עובדה זו מעלה סברה לא מופרכת, שהדבר נעשה על מנת להקשות על
24 הנתבעת לבור את הבר מן המוץ. ברם, גם אם יש דברים בגו, אין בהם משום הרחבת חזית. הטענה
25 לפיה תמורת דירת [REDACTED] הופקדה לחשבונות שתדפיסיהם צורפו, ושימשה לצרכי משק
26 הבית המשותף, נטענה מפורשות בסעיף 31 לתצהיר התובע. ככל שהנתבעת סברה, שהתדפיסים
27 אינם תומכים בנטען, או דרושים הבהרה, היה עליה לעשות מעשה. דא עקא, הנתבעת סברה
28 וקיבלה, ולכן אין לה אלא להלין על עצמה. יתירה מזו, התובע אינו טוען טענות חדשות שאין להן
29 תימוכין בתדפיסי הבנק, ולכן לא נגרעה זכות דיונית כלשהי של הנתבעת, שכוחה רב לה להשיב
30 לנטען על סמך אותם תדפיסים.

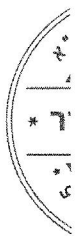
31

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 52545-11-18 נ' [REDACTED]

- 1 15. מטיעוני הצדדים והראיות מתחזרות העובדות הבאות:
- 2 15.1. על פי סעיף 4א להסכם מכר דירת [REDACTED] (נספח טו' לסיכומי התובע), נמכרה דירת
3 [REDACTED] בתמורה לסך של \$165,000 (לטענת הנתבעת 744,644 ש"ח, סעיף 47 לתצהיר
4 הנתבעת).
- 5 15.2. לחשבון העסקי הופקד על חשבון תמורת [REDACTED] י, ביום 10.1.2002, סך של 376,340 ש"ח.
6 בו ביום חויב החשבון העסקי בסכום של 371,770 ש"ח, שאין חולק, ששימש לפירעון המשכנתא
7 [REDACTED] י (נספח יח' לסיכומי התובע, סעיף 47 לתצהיר הנתבעת).
- 8 15.3. ביום 31.1.2002 הופקד לחשבון העסקי תשלום נוסף מתמורת [REDACTED], בסכום של
9 284,904 ש"ח (נספח יט' לסיכומי התובע). את יתרת התמורה, כך לטענת התובע (לראשונה
10 בעדותו) הוא קיבל במזומן.
- 11 15.4. בתאריכים 12.2.2002, 24.3.2002 ו- 28.4.2002 העביר התובע מהחשבון העסקי לחשבון
12 המשותף את הסכומים הבאים: 11,000 ש"ח, 17,000 ש"ח ו- 20,000 ש"ח, בהתאמה (כעולה מדפי
13 החשבון העסקי, נספח כב' לסיכומי התובע, ומדפי החשבון המשותף, נספח ז' לתצהיר
14 התובע).
- 15 15.5. אין חולק, שביום 2.5.2002 העביר התובע מהחשבון העסקי לחשבון בשוויץ סך של 250,000
16 ש"ח (נספח כג' לסיכומי התובע, סעיף 49 לתצהיר הנתבעת). החשבון בשוויץ התנהל ממאי 2002
17 ועד אוקטובר 2005, עת הועבר סך של \$50,000 לחשבון התובע, והחשבון [REDACTED] נסגר (נספח
18 כד' לסיכומי התובע, סעיפים 50-52 לתצהיר הנתבעת).
- 19 15.6. אין חולק שמחודש דצמבר 2005 ועד לחודש מרץ 2009 הועבר מחשבון התובע לחשבון העסקי
20 סכום מצטבר של כ- 140,000 ש"ח (לטענת הנתבעת 140,400 ש"ח, לטענת התובע 140,640 ש"ח). בה
21 במידה אין חולק, שמחודש דצמבר 2005 ועד לחודש יולי 2009 הועבר מהחשבון העסקי
22 לחשבון המשותף סכום מצטבר של 117,457 ש"ח (סעיף 55 לתצהיר הנתבעת).
- 23 15.7. עוד אין חולק, שמשנת 2005 ועד לפירוד עברו עשרות אלפי ש"ח מהחשבון המשותף לחשבון
24 העסקי (לטענת הנתבעת סך של 86,000 ש"ח, לטענת התובע 50,000 ש"ח). עם זאת, הוכח שבאותה
25 תקופה הועבר מהחשבון העסקי לחשבון המשותף סך של 233,000 ש"ח (נספח כח' לסיכומי
26 התובע).
- 27

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-11 נ' [REDACTED]

16. על העובדות הנ"ל יש להשקיף במבט על, להבדיל מהתחשבות אריתמטית אליה נגררו הצדדים. התחשבות זו מקורה בטענת הנתבעת, לפיה החשבון העסקי הינו חשבון של התובע, ולכן הפקדת כספים בו שונה מהפקדתם בחשבון המשותף. עמדה זו איננה נכונה, מבחינה משפטית וראייתית כאחד.
- מבחינה משפטית, הפקדת כספים בחשבון המתנהל פורמלית על שם אחד מבני הזוג לא מעידה בהכרח על הפרדה רכושית לגבי אותם כספים. הדברים קל וחומר, בנוגע לכספים, שהופקדו לחשבון המשותף ונמשכו ממנו לחשבון העסקי. הפקדה לחשבון המשותף מקימה חזקה, שהכספים משותפים (עא 1967/90 ישראל גיברשטיין נ' הלן גיברשטיין, פ"ד מו(5) 661).
- מבחינה ראייתית, כעולה מנספח כח' לסיכומי התובע, בוצעו הפקדות משמעותיות ביותר, בסכום מצטבר של (48,000 ₪ + 233,000 ₪ =) 281,000 ₪, מהחשבון העסקי לחשבון המשותף על מנת לאזן את האחרון. כמו"כ לא הוכחה טענה התובע, שתשלומי המע"מ בגין שכר דירה שקיבלה הנתבעת שולמו מהחשבון העסקי. עובדות אלה מוכיחות, שמבחינה כספית התנהלו שני החשבונות כיחידה אחד לטובת כלכלת המשפחה. על כך העיד התובע, לאמור: **"לשאלת ביהמ"ש – החשבון העסקי שימש את המשפחה? ת. כן, שימש תמיד את המשפחה...לא הייתה הפרדה בכלל. קניית לבית, ריהוט, טיולים משותפים – שולמו מהחשבון העסקי"** (עמ' 5 שו' 13, 24).
- זאת ועוד, התובע מצהיר ומודה – **"מעבר לדירת המגורים, כל שנצבר במהלך החיים המשותפים ועד למועד הפירוד הפיזי בין הצדדים (זכויות וחובות) הנם משותפים לצדדים..."** (סעיף 37 לכתב התביעה). הנתבעת הודתה שהוזרמו כספים מהחשבון העסקי לחשבון המשותף ולהיפך (עמ' 21 שו' 8-9), ועמדתה במכתב הדרישה (סעיף 8) הייתה, שהיא שותפה לכל תמורת [REDACTED] גם אם לא הופקדו לחשבון המשותף. משכך, יש לראות בכל הכספים שהופקדו בחשבון המשותף ובחשבון העסקי כספים משותפים. אין תשתית ראייתית למשתמע מגרסת הנתבעת, משל התובע ניסה לשמור לעצמו (בלשונה: "להבריח") את כספי החשבון העסקי. לאור האמור, אין כל נפקות להעברות הכספים בין החשבון המשותף לחשבון העסקי וחזרה, באשר שניהם משותפים. זאת ועוד, אילו חפץ התובע להבריח כספים, הוא לא היה מעביר את הכספים דרך החשבון המשותף. גם מטעם זה לא ניתן להלום את טענת הנתבעת, לפיה כאשר נמשכו כספים לחשבון העסקי, מדובר ב"הברחה". יתירה מזו, צודק התובע בטענתו, שעצם קיומה של תנועה כספית תדירה ומשמעותית בין החשבון המשותף לחשבון העסקי מעידה על שיתוף כולל.
- הקביעה המשפטית דלעיל יפה גם באשר לחשבון [REDACTED] אין חולק, שהכספים בחשבונות אלה הועברו, בסופו של יום, לחשבון המשותף או לחשבון העסקי, ולכן הפכו, מניה וביה, כספים משותפים.
- אמור מעתה: כל הכספים שסבבו בחשבונות הבנק דלעיל היו משותפים, משפטית ועובדתית. לכן אין מקום להתחשבות באשר לכמה הופקד לחשבון המשותף וכמה יצא ממנו.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545 א נ' [REDACTED]

17. אמת, חלק קטן מתמורת [REDACTED] (כשישית מהסכום) לא הופקדה לאיזה מהחשבונות הני"ל.
1 טענת התובע חלק זה התקבל במזומן ושימש למימון השיפוץ. כפי שיבואר להלן, נחה דעתי שיש
2 ממש בטענת התובע. ואולם, גם אם אלך לשיטת הנתבעת, לפיה לא הוסבר מה עלה בגורל חלק
3 התמורה החסר, אין בכך כדי לקעקע משמעותית את כוונת השיתוף העולה מניתוב רוב תמורת
4 [REDACTED] לטובת משק הבית המשותף. בלשון אחרת, מתדל נטען של התובע להוכיח מה עלה
5 בגורל שישית מתמורת [REDACTED], איננה מחלישה משמעותית את נפקותן הראייתית הכבדה
6 של הפקדת חמש השישיות האחרות למשק הבית המשותף.
7

18. הנתבעת מצביעה על כך, שהתובע בחר להפקיד את תמורת [REDACTED] בחשבונות שהתנהלו על
8 שמו בלבד. עובדה זו מוכיחה, לטעמה של הנתבעת, שהתובע שמר על הפרדה רכושית. אשר
9 לחשבון העסקי, כבר בואר לעיל שהתובע לא ראה בו חשבון נפרד, הוא שימש את המשפחה,
10 וממילא הפקדת כספים בו עולה בקנה אחד עם כוונת שיתוף, ולא להיפך. אשר לחשבון [REDACTED]
11 ולחשבון התובע שהחליף אותו, מדובר בחשבונות ייעודיים למטבע זר, ואינני סבור שיש לתת
12 משקל של ממש לכך שהתובע פתח אותם על שמו דווקא. התובע העיד, שהפקדת הכספים
13 מהחשבון [REDACTED] לחשבון התובע נעשתה לפי עצת בנקאי (עמ' 5 שו' 28), וכי הנתבעת הייתה בסוד
14 הדברים (עמ' 12 שו' 15). לא מצאתי טעם לפקפק בעדות התובע, והיא מהימנה בעיניי. לא למותר
15 לציין, שהתמונה העולה מכלל הראיות היא, שהתובע היה המוציא והמביא מבחינה כספית, כעולה
16 ממשכת התנועות בין החשבון העסקי לחשבון המשותף, שאין חולק, שבוצעה על ידו. לא למותר
17 לציין, שהנתבעת טרחה להציג עצמה כמי שאיננה בקיאה בנושאים רכושיים-כספיים, עליהם
18 למדה (כך נטען) בדיעבד (למשל, האמור בסעיף 60 לתצהיר הנתבעת). משכך, אין מקום לפליאת
19 הנתבעת באשר לאופן ניהול החשבון [REDACTED] וחשבון התובע, שהיו חשבונות להשקעות במט"ח.
20 לנוכח האמור, אופן ניהול החשבונות איננו בעל משקל ראייתי שלילי לעניין שיתוף. הדבר קל
21 וחומר שעה, שכמבואר לעיל, הכספים שהיו בחשבון [REDACTED] ובחשבון התובע הועברו על ידו
22 לחשבונות המשפחה (העסקי והמשותף, ר' עדות התובע, עמ' 12 שו' 20). אכן, סוף מעשה מעיד על
23 תחילתו – אילו חפץ התובע לשמור על הפרדה לגבי תמורת [REDACTED], הוא לא היה מעביר את
24 הכספים לחשבונות ששימשו את משק הבית המשותף.
25

19. על מנת להרחיק את עצמה מדיירת [REDACTED], טענה הנתבעת, שהיא לא ידעה אודות מכירת
26 הדירה אלא לאחר מעשה, ולא ידעה אודות החשבון [REDACTED] אלא בדיעבד. גם אילו קיבלתי את
27 גרסת הנתבעת, לא היה בכך כדי להטיל צל על כוונת השיתוף של התובע בנוגע לדירת [REDACTED]
28 [REDACTED]. כאמור, משעה שתמורת [REDACTED] הגיעה, בסופו של יום, למשק הבית המשותף, אין
29 משמעות ראייתית של ממש לשאלה האם הדירה נמכרה בעצה אחת עם הנתבעת אם לאו. בלשון
30 אחרת, אילו שמר התובע על הפרדה כספית בנוגע לתמורת [REDACTED] היה במכירתה על דעתו
31 בלבד כדי לחזק זאת.
32
33
34

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-11 נ' [REDACTED]

- 1 ברם, התובע הפך את תמורת [REDACTED] למשותפת, למרות שיכול היה לפעול אחרת. מעשה זה
2 מאיין כל משמעות ראייתית לנסיבות המכירה. הדברים אמורים, בשינויים המחויבים, לגבי
3 פתיחת החשבון [REDACTED]
- 4 20. זאת ועוד, הוכח שהן אחותה של הנתבעת, הגב' [REDACTED] (להלן: האחות), והן גיסתה, הגב'
5 [REDACTED] (להלן: הגיסה), ידעו אודות מכירת דירת [REDACTED] טרם מעשה.
6 האחות הצהירה, לאמור: " **רצה למכור את הדירה. כל המשפחה התנגדה**" (סעיף 3
7 לתצהיר האחות). בעדותה אישרה האחות את גרסתה, והעידה ששמעה על מכירת הדירה גם
8 מאמה (עמ' 31 שו' 19). עדות האחות כי "**כל המשפחה**" ידעה אודות המכירה מבססת היטב את
9 גרסת התובע, שגם הנתבעת ידעה זאת.
10 הגיסה הצהירה, שהתובע סיפר לה אודות מכירת [REDACTED] הצפויה, וכי גם בעלה (אחי
11 הנתבעת) וגם חמתה (אם הנתבעת) ידעו על כך (סעיפים 4-3 לתצהיר הגיסה). הגיסה העידה שנושא
12 מכירת הדירה "**לא היה סוד**" וכי הנתבעת "**הסתובבה שם**" (עמ' 29 שו' 35). עוד העידה הגיסה,
13 שלדעתה הנתבעת ידעה אודות המכירה הצפויה (עמ' 30 שו' 4). תצהיר הגיסה ועדותה מחזקים
14 ביתר שאת את המסקנה, שהנתבעת לא אומרת אמת כאשר היא טוענת שלא ידעה אודות מכירת
15 דירת [REDACTED] בזמן אמת.
- 16 21. גם באשר לפתיחת החשבון בשוויץ הצהירה האחות, שלאחר מכירת דירת [REDACTED] סיפר לה
17 התובע אודות השקעת הכספים [REDACTED] (סעיף 6 לתצהירה), ואף העידה לאמור: "**ידעתי שיש לו**
18 **50 אלף דולר והוא העביר את זה**" (עמ' 32 שו' 7). גם הגיסה ידעה להצהיר, שתמורת
19 דירת [REDACTED] הושקעה [REDACTED] (סעיף 5 לתצהירה). על רקע הצהרות אלה לא סביר
20 שהנתבעת, אשת חיקו של התובע, לא ידעה את שידעו קרובים ממעגל רחוק יותר. אף לא הגיוני
21 שהתובע יספר לאחות ולגיסה אודות השקעה [REDACTED] ולא יספר זאת לרעייתו. לא למותר לציין,
22 שבעדותה הודתה הנתבעת, שידעה אודות החשבון [REDACTED] טענה שהדבר היה לאחר העברת
23 הכספים לחו"ל (עמ' 25 שו' 29-31). אכן, אילו חפץ התובע להסתיר את פתיחת החשבון [REDACTED]
24 הוא לא היה מספר על כך מרצונו לקרובי משפחת אשתו, וכמסתבר מעדות הנתבעת גם לה (בין
25 טרם המעשה ובין לאחריו). ממילא אין בסיס לטענת ההסתרה ואין היא תומכת בתאוריה של
26 הפרדה רכושית לכאורה. ההסתרה וההפרדה הנטענות, אינן עולות בקנה אחד גם עם הפקדת דמי
27 השכירות של דירת [REDACTED] בחשבון המשותף דווקא (כטענת התובע, שלא נסתרה), כמו גם
28 עם ביצוע חיובי המשכנתא מחשבון זה. לא למותר לציין, שגם לעניין חיובי המשכנתא של [REDACTED]
29 [REDACTED] לא סבירה טענת הנתבעת שהם בוצעו מהחשבון המשותף משך מספר שנים ללא ידיעתה.

30

31

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-11 נ' [REDACTED]

22. הנה כי כן, התובע מכר דירה שהייתה רכוש נפרד, והפקיד את תמורתה (למצער את רובה הגדול) בחשבונות ששימשו את משק הבית המשותף. מעשה זה מעיד על כוונת שיתוף ברורה לגבי הדירה. זאת ועוד, אין לי ספק, שהתובעת ידעה אודות כספי תמורת הדירה, שהופקדו לחשבון המשותף ושימשו את משק הבית המשותף. ידיעה זו מחזקת ביתר שאת את כוונת השיתוף גם מצידה של הנתבעת. על רקע העברתה של תמורת הרכוש הנפרד למשק הבית המשותף, יש בעמדת הנתבעת דהיום, לפיה הדירה איננה משותפת, משום חוסר תום לב.

השיפוט

23. אין חולק שהדירה שופצה בשנת 2008. הנתבעת טענה בתצהירה שמדובר בשיפוט "מינורי בלבד" (סעיף 62 לתצהיר הנתבעת), אך בעדותה העריכה את עלותו "בסביבות שישים אלף ש"י" (עמ' 28 שו' 6). לטענת הנתבעת, הוריה מימנו את מלוא עלות השיפוט במזומן (סעיף 62 לתצהיר הנתבעת). לטענת התובע, בתצהירו ובעדותו, עלות השיפוט הייתה 110,000 ש"י, והוא מומן גם באמצעות כספים מזומנים, שנותרו בידיו מתמורת [REDACTED] (עמ' 6 שו' 29-26).

24. משעה שהשיפוט בוצע במהלך הנישואין, ההנחה הסבירה היא שהוא מומן מאמצעים משותפים. מכל מקום, על הנתבעת להוכיח את טענת ההגנה, לפיה הוריה הם שמימנו את השיפוט, קל וחומר את כולו (עא 9178/12 המכללה האקדמית הערבית לחינוך חיפה נ' ג'מאל ח'יר (2015)).

מחד גיסא, יש לזקוף גם בנושא זה את הנוק הראייתי בגין השיהוי בהגשת התביעה לחובת התובע, כמפורט לעיל. כמו כן, התובע הודה בחקירתו, שהורי הנתבעת "העבירו לה מתנות מדי פעם, לפעמים במזומן...לפעמים בצ'ק" (עמ' 6 שו' 23). עדות זו עשויה לחזק את הטענה, לפיה גם השיפוט בוצע (לפחות בחלקו) מאמצעי הורי הנתבעת. יתירה מזו, התובע לא הניח ראיות או נתן פרטים בנוגע לכספים המזומנים ששילם, לטענתו, למימון השיפוט.

מאידך גיסא, משעה שהנתבעת טוענת, שהיא קיבלה מהוריה סך של 60,000 ש"י, עליה לתמוך את הגרסה בראייה כלשהי. כמו כן מצופה היה, שהנתבעת תוכל לפרט כיצד הועברו הכספים, האם ישירות לקבלן או לספקים או שמא לידיה, ואם לידיה בכמה תשלומים ובאילו שיעורים, ולו בקירוב. דא עקא, התובעת הסתפקה בהצהרה – "השיפוט נעשה מכספי הורי ובמזומן" – הא ותו לא. יתירה מזו, לכתב ההגנה צורף מסמך, שהנתבעת טוענת, שנחתם על ידי הוריה. לפי האמור במסמך זה, הדירה נקנתה על ידי הורי הנתבעת כמתנה. מבלי להידרש לתוקפו הראייתי של המסמך האמור לצורך הוכחת מימון רכישת הדירה, יש מקום לתמוה, הכיצד לא נכתב בו מאומה אודות הסיוע בשיפוט? זאת ועוד, נושא מימון השיפוט נפקד לחלוטין גם מתצהירי האחות והגיסה, שהיו מעורבות בנושאים כספיים, כעולה מתצהיריהן.

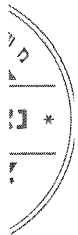

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-11 נ' [REDACTED]

- 1 זו ואף זו, במסמך ההצהרה נכתב, שהשיפוץ השני (שבוצע בסוף 2013) מומן מכספי ירושה של
2 הנתבעת. היעדרו של מסמך דומה לגבי השיפוץ בשנת 2008, מחזק את המסקנה ששיפוץ זה לא
3 בוצע רק מכספי הורי הנתבעת. ראיות אלה מחלישות את גרסת הנתבעת, בדבר מימון השיפוץ
4 כולו מכספי הוריה.
5
6 בראיה כוללת של הראיות, נחה דעתי, שהנתבעת לא הרימה את הנטל להוכיח, שהוריה מימנו את
7 כל השיפוץ. מסקנה זו מתחזקת שעה שטענות הנתבעת בדבר "הברחת" כספים ממשק הבית
8 המשותף לא נתמכות בראיות של ממש. נהפוך הוא, הראיות מצביעות בבירור על כך, שהתובע
9 ניתב את הכנסותיו ואת תמורת [REDACTED], למשק הבית המשותף.
10
11 על רקע זה אני נותן אמון בעדות התובע, לאמור: "**חלק מכספים הדירה ניתנו לי במזומן בזמנו**
12 **על ידי הדיירת שגרה שם. מדובר על כ- 60, 70 אלף ש"ח...את המזומנים החזקתי בבית קרוב ל-**
13 **4, 5 שנים"** (עמ' 6 שו' 27-28, עמ' 7 שו' 13).
14 25. סיכמו של דבר, נחה דעתי שהשיפוץ מומן, לפחות בחלקו, בכספים שהחזיק התובע ואשר מקורם
15 בתמורת דירת [REDACTED]. השקעה זו לבדה איננה עולה כדי "דבר מה נוסף" הדרוש להוכחת
16 שיתוף ספציפי. ברם, היא מעידה על אומד דעת של שיתוף, ומצטרפת לנסיבות מהותיות אחרות
17 שפורטו לעיל.
18 התמ"א והחלפת הדירה
19 26. התובע ניסה לחזק את המסקנה בדבר שיתוף בדירה בטענה למעורבות בקידום פרויקט תמ"א
20 38. הראיות שהונחו מצביעות על כך, שהתובע קיים פגישות כאלה ואחרות עם דיירי הבניין, שלא
21 נשאו פרי. לכן אין לכך משקל ראייתי של ממש.
22 27. בנוסף טוען התובע, שהצדדים התכוונו למכור את הדירה ולרכוש תחתיה דירה מרווחת יותר. לא
23 הובאו ראיות של ממש לתמוך בטענה זו. אמנם, הנתבעת לא הכחישה שהצדדים פנו למתווך (עמ'
24 23 שו' 21), ואישרה שהצדדים ראו דירות (עמ' 23 שו' 26 ואילך, עמ' 24 שו' 1-3), אך טענה שהדבר
25 נעשה לשם השכרה. הודאת הנתבעת עשויה לחזק את גרסת התובע, בדבר רצון להחלפת הדירה
26 לדירה מרווחת יותר. ברם, משעה שהדבר לא יצא מן הכוח אל הפועל, אין לדברים משקל ראייתי
27 משמעותי. הדבר קל חומר, שעה שלא הוכח כדבעי רצון למכירה (להבדיל מבדיקת אפשרויות),
28 בעוד האחות והגיסה העידו שלא שמעו על כך (עמ' 30 שו' 23-28, עמ' 32 שו' 16-21). יתירה מזו,
29 אין ראשית ראיה לכך שדירה, לו נרכשה, הייתה נרשמת כמשותפת. לפיכך, התובע לא יכול
30 להיבנות גם מנושא החלפת הדירה הנטענת.

31

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545 נ' [REDACTED]

- 1 הפרדה רכושית
- 2 28. הנתבעת טוענת, שבני הזוג קיימו הפרדה רכושית, המחלישה את גרסת התובע בדבר כוונת שיתוף
- 3 בדירה. הנתבעת מפרטת בסעיף 43 לסיכומיה את סממני ההפרדה הרכושית הנטענת, כלהלן:
- 4 28.1 "הצדדים ניהלו חשבונות בנק על שמם ללא ייפוי כוח לצד השני ובהם קיבלו את
- 5 הכנסותיהם".
- 6 28.2 "הצדדים ניהלו חשבון משותף לצרכי הבית בלבד".
- 7 28.3 "לצדדים היו כספים פרטיים שאינם שייכים לצד השני".
- 8 28.4 "לצדדים היו דירות נפרדות ובהם עשו כבשלהם".
- 9 28.5 "התובע בגד בנתבעת".
- 10 29. אין בידי לקבל את הנטען, כמבואר להלן:
- 11 29.1 חשבונות הבנק – הצדדים ניהלו כל השנים חשבון משותף, והוכח שהחשבון העסקי שימש
- 12 את משק הבית, ולכן היה, במהותו, משותף. הנתבעת עצמה הודתה שהתנהל משק בית
- 13 משותף, במסגרתו שולמו כל הוצאות אחזקת הבית מהחשבון המשותף (עמ' 21 שוי 33-35).
- 14 בכלל זה העידה הנתבעת, לאמור: "אנחנו ניהלנו משק בית משותף, יש הוצאות, יש ילד,
- 15 אני הפקדתי כספים באופן שוטף לחשבון הזה. ומצד שני הוא הפקיד, כדי לנהל את משק
- 16 הבית" (עמ' 20 שוי 32-34). ניהול משק בית משותף ואוירה של שיתוף הינם אינדיקציה
- 17 נוספת לשיתוף ספציפי (בע"מ 1398/11).
- 18 29.2 כספים פרטיים – לא הוכחו כאלה. ככל שהכוונה לתמורת [REDACTED] בואר לעיל שהתובע
- 19 לא שמר על הפרדה כספית, אלא להיפך. יתירה מזו, הנתבעת הודתה, שאת הכנסותיה משכר
- 20 דירה ומהוריה הפקידה לחשבון המשותף (עמ' 23 שוי 9-13). בכך מודה הנתבעת, שהיא עצמה
- 21 לא שמרה על הפרדה של כספים, כטענתה היום.
- 22 29.3 דירות נפרדות – הוכח היפוכו של דבר, שעה שהתובע מכר את דירתו והעביר את תמורתה
- 23 למשק הבית המשותף. רישום זכויות אחיו של התובע בדירה [REDACTED] לעת רכישתן על
- 24 שמו של התובע, איננו מעיד על כוונת הפרדה רכושית. כאמור, סוף מעשה מעיד על תחילתו,
- 25 והרי דירת [REDACTED] הפכה לכסף משותף. ממילא רישום בתקופת הביניים עד מכירת
- 26 הדירה איננו בעל משקל ראייתי שלילי.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-נ' [REDACTED]

1 29.4. חשבונות בגין אחזקת הדירה – הנתבעת ציינה את העובדה שחיובים בגין הוצאות אחזקת
2 הדירה הגיעו על שמה בלבד. יש הגיון בטענת התובע, שהדבר קשור בכך שהדירה רשומה על
3 שם הנתבעת בלבד. מכל מקום, לא מצינו מעולם שחשבונות חשמל, טלפון וכו' מעידים על
4 בעלות. הדבר קל חומר, שעה שאין חולק שכל החשבונות שולמו מהחשבון המשותף.

5 29.5. טענת הבגידות

6
7 אין חולק שהתובע ניהל מערכת יחסים מחוץ לנישואין בשנת [REDACTED], לאחריה שבו הצדדים
8 לחיי שלום בית. הנתבעת הודתה בעדותה, שהצדדים המשיכו לנהל זוגיות רגילה לאחר אותה
9 פרשה, שהתבטאה גם בנסיעות משותפות לחו"ל (עמ' 17 שו' 12-30). לא למותר לציין,
10 שבשנים 2005-2009 גם העביר התובע את תמורת דירת [REDACTED] (למצער רובה)
11 לחשבונות משק הבית המשותף. זאת ועוד, בשנת 2008 אף שופצה הדירה. מן האמור מתחוור
12 שמדובר בפרשה תחומה בזמן, שהסתיימה ולאחריה התקיימה זוגיות מהותית משך מספר
13 שנים.

14
15 מערכת יחסים אחרת היא מערכת היחסים של התובע עם בת זוגו הנוכחית, ואם ילדיו
16 דהיום, בעקבותיה נפרדו הצדדים. לטענת הנתבעת במסגרת ההליך דנא, מערכת יחסים זו
17 החלה בסביבות שנת 2011 (סעיף 13 לתצהיר הנתבעת). עם זאת, דומה שהיחסים החלו רק
18 בחודש [REDACTED] 2012, שעה שהנתבעת טוענת זאת במכתב הדרישה. האמור במכתב הדרישה
19 אף עולה בקנה אחד עם עדות התובע, לפיה הקשר עם בת זוגו החל סמוך לפרידה מהנתבעת
20 (עמ' 12 שו' 29). והנה סמוך לאחר מכן, באמצע שנת 2012, כבר החלו הצדדים לנהל גישור
21 לקראת פרידה (עדות התובע, עמ' 10 שו' 14). לפיכך, לא ניתן לומר שמדובר במערכת יחסים
22 ממושכת.

23
24 הדין הישראלי נרתע רתיעה של ממש מהכנסת חדר המיטות אל היכל המשפט האזרחי (פסק
25 דינו של כב' השופט עמית בבג"צ 4602/13 הנזכר לעיל). עם זאת צוין, שהנושא יכול להיות
26 רלוונטי במקרים של בגידה ממושכת (סעיף 14 לפסק הדין, ההדגשה במקור, סעיף 7 לפסק
27 דינו של כב' השופט מינץ). הדוגמא שנתנה שם הייתה בגידה משך 12 שנים. לפי הראיות
28 שהונחו לפניי, לא זה המקרה, ולא הוכחה בגידה כלשהי לפני שנת 2005. מערכת יחסים זו
29 נפסקה והצדדים שוב לחיות יחד, ונפרדו לנוכח מערכת היחסים הנוכחית של התובע. ממילא
30 לא עסקינן בבגידה ממושכת, כזו המצדיקה פגיעה בזכויות קניין. הנתבעת נתלית בפסק הדין
31 שניתן בעמש (ת"א) 13313-12-11 נ' א' ע' ר' נ' א' ע' (2014), אך הנדון אינו דומה לראיה.
32 באותו מקרה נקבע שהתובע שם לא שמר. במשך שנים, אמונים למערערת. הוא בגד בה עם
33 נשים אחרות, היה רשום לאתרי הכרויות, וקיים מערכות יחסים עם נשים אחרות בתקופות
34 שונות של החיים המשותפים... הוא ניסה להעלים מהמערערת סכומי כסף שונים שהגיעו לידי
35 במהלך חיי הנישואין, ביניהם סכום כספי שאין מחלוקת שהוא נכס משותף ולא "נכס חיצוני".

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-11 ז"נ'

- 1 עובדות שונות בתכלית אלה חיזקו את מסקנת בית המשפט באותה פרשה, שלא התקיים
2 שיתוף ספציפי. עם זאת, ברי שאין הנדון דומה לראיה, לא בנושא הבגידות, לא בנושא
3 הברחת הרכוש (שלא קיימת במקרה דנא), ולא ביתר הנסיבות. זאת ועוד, אליבא דכל
4 השופטים בבג"צ 4602/13, בגידה, ואפילו ממושכת, איננה יכול לגרוע מזכויות שהתגבשו
5 טרם מעשה. והנה בנדוננו מרבית המשכנתא שולמה לפני מערכת היחסים משנת 2005, ואילו
6 לאחריה עוד הפקיד התובע את מרבית תמורת [REDACTED] למשק הבית המשותף. פשיטא
7 כי בנסיבות אלה אין מקום לגרוע מתוקפן של הזכויות הרכושיות שכבר התגבשו.
- 8 30. הנתבעת טענה, שהסכם ההלוואה ומסמך ההצהרה מעידים על הפרדה רכושית. אין בידי לקבל
9 את הטענה, משני טעמים: ראשית, מדובר בשני מסמכים שנערכו ביוני 2012, ובדצמבר 2013,
10 לאחר פרוץ המשבר. ממילא אין בהם כדי לקעקע שיתוף רכושי שנוצר קודם לכן. שנית, יש טעם
11 בטענת התובע, לפיה קיומם של המסמכים הנ"ל לרגל פרידה מדגיש את היעדרם של מסמכים
12 דומים לפניו. בלשון אחרת, מכלל ההן הנשמע לעניין הפרדה רכושית על סמך הסכם ההלוואה
13 ומסמך ההצהרה, נשמע הלאו לעניין אותה הפרדה משך חיי הנישואין עד המשבר.
- 14 31. טענת ההפרדה הרכושית סותרת חזיתית את האמור במכתב הדרישה, בו דרשה הנתבעת מחצית
15 מכל הנכסים, לרבות מחצית מתמורת דירת [REDACTED]. אין בידי לקבל את טענת הנתבעת
16 בסיכומיה, לפיה האמור במכתב הדרישה הינו תגובה לדרישת התובע למחצית הזכויות בדירה.
17 ראשית, מדובר בטענה שנטענה לראשונה בסיכומים. שנית, אין לדבר זכר במכתב הדרישה, שאינו
18 מנוסח כתגובה או כדרישה חלופית לעמדה מסוימת. שלישית, הטענה סותרת את עדות הנתבעת,
19 לפיה ניסוח מכתב הדרישה לא היה כתגובה לעמדת התובע, אלא לנוכח עמדתה היא לשיתוף בכל,
20 לרבות בדירת יהודה המכבי (עמ' 20 שו' 11-1).
- 21 32. הנה כי כן, לא עלה בידי הנתבעת להוכיח כוונה להפרדה רכושית.
- 22 דיון והכרעה - סיכום
- 23 33. עלה בידי התובע להוכיח כדבעי קיומו של "דבר מה נוסף" המבסס שיתוף. התובע שילם ביחד עם
24 הנתבעת את המשכנתא, והפקיד את תמורתו של נכס נפרד בחשבונות משק הבית המשותף.
25 מתווספות לכך הנסיבות הבאות: נישואין ממושכים, מגורים משך כל הנישואין בדירה, היעדר
26 נכס משמעותי אחר, אווירת שיתוף כללית, ופרנסת המשפחה בעיקר מהכנסות התובע. נסיבות
27 אלה מחזקות ביתר שאת את המסקנה, שלפנינו שיתוף ספציפי כהלכתו.
- 28 34. בדין מעיר ב"כ התובע בפתיח לסיכומיו, שיש להתעלם משאלת המגדר, העלולה לגרום הטיית דין.
29 הכרעות כגון דא טוב לקבל מאחורי מסך בערות (veil of ignorance), שמבחינה פרקטית משמעו
30 הצבת השאלה, מה היה הדין אילו החליפו בעלי הדין את תפקידיהם?

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-11 ג' [REDACTED]

1 35. בשולי הדברים יוער, שהנתבעת טענה, שהדירה שופצה שוב לאחר הפירוד. ברי ששיפוץ לאחר
2 הפירוד, איננו בעל נפקות של ממש באשר להסכם שיתוף שנכרת לפניו. יתירה מזו, הטענה הועלתה
3 לראשונה בסיכומים ולכן מהווה הרחבת חזית אסורה. פשיטא, שאין באמור כדי לגרוע מטענותיה
4 של הנתבעת לעניין השבחת הדירה גופה (ככל שהייתה).

5 סופו של דבר

6 36. מן המקובץ עולה, שהוכח קיומה של הסכמה לשיתוף בדירה, ועל כן זכאי התובע להירשם כבעל
7 מחצית הזכויות בה. דא עקא, התובע פוסח על שני הסעיפים באשר לסעד הנעטר: מחד גיסא,
8 עתר בסעיף 42(ב) לכתב התביעה לסעד לפי חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג 1973 ("במסגרת
9 איזון המשאבים בין הצדדים ליתן פס"ד הצהרתי, הקובע כי התובע זכאי למחצית השווי הריאלי
10 של דירת המגורים..."). מאידך גיסא, עתר בסעיף 42(ד) לכתב התביעה לפירוק שיתוף בדירה,
11 סעד רלוונטי לזכויות קנייניות, להבדיל מאובליגטוריות.

12 37. משעה שהסעד הנכון הוא סעד הצהרתי באשר לזכויות קניין, ולא ניתן לומר שמקומו של הסעד
13 נפקד מכתב התביעה, מן הדין לתת את הסעד הנכון. יתירה מזו, הדבר ראוי גם בשים לב
14 לפרמטרים שנימנו למתן סעד שונה מזה שנעטר בכתב התביעה (הסעד דרוש לשם הכרעה
15 בשאלות המהותיות שבמחלוקת או לשם עשיית צדק; הסעד נובע ישירות מהסעד שהתבקש
16 בכתב התביעה; כל העובדות הדרושות להענקתו של הסעד התבררו ובידי בית המשפט
17 עומדות הראיות הדרושות לצורך מתן הסעד ללא צורך בהתדיינות נוספת – עא 483/16
18 חביבה יהודאי נ' חלמיש - חברה ממשלתית - עירונית לדיור שיקום ולהתחדשות שכונות בתל
19 אביב בע"מ (2017)). הדברים קל וחומר, שעה שאין בדעתי להיעתר לעתירה לפירוק שיתוף בדירה,
20 שכלל לא נדונה, ולמעשה נזנחה בסיכומים. יתירה מזו, ככל שתוגש תביעה לפירוק שיתוף היא
21 ממיילא תידון תוך הפעלת שיקול הדעת הרחב שמסור לבית משפט זה, לרבות בשים לב לאיזון
22 המשאבים הכולל (רמ"ש 42682-12-13 ג' נ' ג (2014)). באספקלריה זו, הנפקא מינה בין סעד
23 הצהרתי לעניין זכות אובליגטורית לבין סעד הצהרתי לעניין זכות קניינית, מוגבל.
24

25 אשר על כן, מוצהר בזאת, שהתובע זכאי להירשם כבעל מחצית הזכויות בדירה המצויה ברח' [REDACTED]

26 [REDACTED]

27

28

29

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-52545-11 נ' [REDACTED]

1 38. לעניין ההוצאות - הלכה פסוקה היא, שברגיל מן הדין לפסוק שכר טרחה והוצאות בסכום ראלי
2 (בג"צ 891/05 תנובה מרכז שיתופי לשיווק תוצרת חקלאית בישראל בע"מ נ. הרשות המוסכמת
3 למתן רישיונות יבוא (2005), (רע"א 5919/14 בכר נ. המברשת רוחמה אגודה שיתופית חקלאית
4 בע"מ (2015)). הדבר ראוי שבעתיים, שעה שהנתבעת דחתה פעם אחר פעם ניסיונות להגיע לפשרה
5 שלא על דרך חלוקת הדירה מחצה על מחצה. לפיכך, אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע את כל
6 האגרות ששילם במסגרת הליך זה, ושכר טרחת עורך דין בסכום של 60,000 ₪.

7 תואיל המזכירות לסגור את התיק.

8

9 ניתן היום, י"ח טבת תש"פ, 15 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.

10

11

שמואל בר יוסף, שופט

12

